

**ПОСТАНОВА
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ**

21 березня 2018 р.

м.Одеса

Справа № 814/1647/17

Категорія: 2.2

Головуючий в 1 інстанції: Біоносенко В. В.

Одеський апеляційний адміністративний суд у складі колегії суддів:

Головуючого: судді-доповідача Домусчі С.Д.

суддів: Ковалю М.П., Кравця О.О.

за участю секретаря судового засідання – Тутової Л.С.

розглянувши у відкритому судовому засіданні апеляційну скаргу Державного підприємства «Миколаївський бронетанковий завод» на постанову від 13 вересня 2017 року, ухвалену Миколаївським окружним адміністративним судом у складі головуючого-судді Біоносенко В.В., у справі за адміністративним позовом Чепурного Ярослава Миколайовича до Державного підприємства «Миколаївський бронетанковий завод» про визнання дій протиправними та зобов'язання надати відкриту публічну інформацію -

ВСТАНОВИВ:

11 серпня 2017 року Чепурний Ярослав Миколайович звернувся до Миколаївського окружного адміністративного суду з адміністративним позовом до Державного підприємства «Миколаївський бронетанковий завод», в якому просив суд:

- визнати протиправними дії Державного підприємства «Миколаївський бронетанковий завод» щодо відмови надання публічної інформації на підставі Закону України «Про доступ до публічної інформації» та Закону України «Про інформацію»;

- зобов'язати Державне підприємство «Миколаївський бронетанковий завод» надати протягом п'яти робочих днів з дня набрання чинності рішенням суду відкриту публічну інформацію.

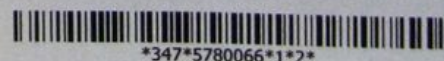
Постановою від 13 вересня 2017 року, ухваленою в порядку скороченого провадження, Миколаївський окружний адміністративний суд задовольнив адміністративний позов у повному обсязі:

- визнав протиправними дії Державного підприємства «Миколаївський бронетанковий завод» щодо відмови у наданні Чепурному Ярославу Миколайовичу інформації на запит від 11.07.2017.

- зобов'язав Державне підприємство «Миколаївський бронетанковий завод» надати Чепурному Ярославу Миколайовичу протягом 5 робочих днів з дня набрання чинності судовим рішенням:

- інформацію про розмір заробітної плати, преміальних, надбавок та матеріальної допомоги, яку отримали посадові особи керівного складу ДП «Миколаївський бронетанковий завод» (керівник, всі заступники керівника, головний бухгалтер, керівники структурних підрозділів), у період з січня 2016 року по квітень 2017 року, по кожній посаді окремо, без зазначення ПІБ;

- інформацію про фінансово-економічні показники підприємства, а саме: прибуток від реалізації продукції тисяч гривень станом на кінець 2015 та 2016 років; чистий прибуток від реалізації продукції тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років; валовий прибуток тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років; інші операційні прибутки тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років; чистий прибуток тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років; необоротні активи тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років; оборотні активи тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років; середньооблікова чисельність працівників чоловік на кінець 2015 та 2016

років; середня заробітна плата гривень на кінець 2015 та 2016 років; сплачено загальнодержавних і місцевих податків та зборів тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років.

Не погоджуючись з постановою суду, Державне підприємство «Миколаївський бронетанковий завод», подало апеляційну скаргу, в якій просить суд скасувати оскаржену постанову та ухвалити нове судове рішення, яким відмовити у задоволенні позовних вимог.

Вимоги апеляційної скарги, апелянт обґрунтовує тим, що Державне підприємство «Миколаївський бронетанковий завод» не є суб'єктом владних повноважень, не виконує делегованих повноважень, не є природною монополією, не фінансується з державного чи місцевого бюджетів, отже воно не є розпорядником публічної інформації за загальним правилом.

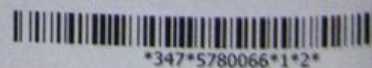
Апелянт, посилаючись на ч. 1 ст. 3 Закону України «Про управління об'єктами державної власності», ч. 3 та ч. 8 ст. 73 Господарського кодексу України, ч. 6 ст. 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації», п. 3 ч. 1 ст. 3 Закону України «Про відкритість використання публічних коштів», зазначає, що суд першої інстанції дійшов помилкового висновку про те, що Державне підприємство «Миколаївський бронетанковий завод», як суб'єкт господарювання, є розпорядником публічної інформації у окремих випадках щодо спеціальної інформації як суб'єкт господарювання, який володіє суспільно необхідною інформацією, а тому у її наданні на запит позивача не може бути відмовлено.

Також, апелянт зазначає, що суд першої інстанції безпідставно не надав належної уваги обґрунтуванню відмови у наданні позивачу інформації щодо розміру заробітної плати, преміальних, надбавок та матеріальної допомоги, яку отримали посадові особи керівного складу ДП «Миколаївський бронетанковий завод» (керівник, всі заступники керівника, головний бухгалтер, керівники структурних підрозділів), у період з січня 2016 року по квітень 2017 року, по кожній посаді окремо, без зазначення П.І.Б.; інформацію про фінансово-економічні показники підприємства, а саме прибуток від реалізації продукції тисяч гривень станом на кінець 2015 та 2016 років; чистий прибуток від реалізації тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років; валовий прибуток тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років; інші операційні прибутки тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років; необоротні активи тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років; оборотні активи тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років; середньооблікову чисельність працівників чоловік на кінець 2015 та 2016 років; середню заробітну плату тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років; суму сплачених загальнодержавних і місцевих податків та зборів тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років.

Апелянт зазначає, що суд першої інстанції безпідставно залишив без належної оцінки норми Законів України «Про особливості управління об'єктами державної власності в оборонно-промисловому комплексі», «Про основи національної безпеки», «Про державне оборонне замовлення», та «Про державну таємницю» та не врахував специфіку діяльності ДП «Миколаївський бронетанковий завод» у період антитерористичної операції, офіційний початок якої відліковується з дня набрання чинності Указу виконуючого обов'язки Президента України, Голови Верховної Ради України Турчинова О.В. від 14 квітня 2014 року №405/2014 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 13 квітня 2014 року «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України».

Крім цього, апелянт зазначає, що суд першої інстанції при ухваленні постанови, яка оскаржується, безпідставно не врахував положення ст. 12 Загальної декларації прав людини 1948 року, ст. 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, п. 1 ст. 17 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права 1966 року, а також ст. 32 Конституції України, ст. 11 Закону України «Про інформацію», ст. 14 Закону України «Про захист персональних даних», рішення Конституційного Суду України від 30 жовтня 1997 року у справі щодо офіційного тлумачення статей 3, 23, 31, 47, 48 Закону України «Про інформацію» та ст. 12 Закону України «Про прокуратуру» (справа К.Г.Устименка), рішення Конституційного Суду України від 29 січня 2012 року у справі за конституційним поданням Жашківської районної ради Черкаської області щодо офіційного тлумачення положень частин першої, другої статті 32, частин другої, третьої статті 34 Конституції України.

Апелянт зазначає, що суд першої інстанції безпідставно не врахував також те, що

запитана позивачем інформація щодо даних фінансово-господарської діяльності ДП «Миколаївський бронетанковий завод» включає в себе також інформацію, пов'язану з виконанням державних контрактів з оборонного замовлення, які виконуються державним підприємством у порядку, визначеному ст. 1 та ст. 7 Закону України «Про державне оборонне замовлення» та з урахуванням положень Закону України «Про особливості здійснення закупівель товарів, робіт і послуг для гарантованого забезпечення потреб оборони».

Так апелянт зазначає, що безпідставно залишені судом першої інстанції без належної уваги правові позиції Вищого адміністративного суду України, які містяться у постанові цього суду від 12 квітня 2017 року у справі №К/800/111/17 та у постанові від 23 лютого 2017 року у справі №К/800/55628/13/ що також є одним із чинників ухвалення помилкової постанови про задоволення позову.

Таким чином, апелянт зазначає, що є очевидним порушення норм матеріального та процесуального права, що призвело до неправильного вирішення справи, що згідно п. 4 ч. 1 ст. 202 КАС України є підставою для скасування постанови суду першої інстанції та ухвалення нового рішення.

Чепурний Я.М. відзив на апеляційну скаргу не надав.

Заслухавши суддю-доповідача, пояснення адвоката апелянта, розглянувши доводи апеляційної скарги, дослідивши матеріали справи апеляційний суд вважає, що апеляційна скарга має бути залишена без задоволення, а постанова суду першої інстанції без змін.

Суд першої інстанції встановив, матеріалами справи підтверджено та сторонами у справі оспорюється, що Державне підприємство «Миколаївський бронетанковий завод» створено як юридична особа 01.02.2007 року. Основним видом діяльності ДП «Миколаївський бронетанковий завод» є виробництво військових транспортних засобів (основний); діяльність у сфері оборони; ремонт і технічне обслуговування готових металевих виробів; установлення та монтаж машин і устаткування та інше.

Також суд першої інстанції встановив, що 11 липня 2017 року Чепурний Ярослав Миколайович надіслав ДП «Миколаївський бронетанковий завод» запит про доступ до публічної інформації (а.с. 16-18), а саме:

- інформацію щодо розміру заробітної плати, преміальних, надбавок та матеріальної допомоги, яку отримали посадові особи керівного складу ДП «Миколаївський бронетанковий завод» (керівник, всі заступники керівника, головний бухгалтер, керівники структурних підрозділів), у період з січня 2016 року по квітень 2017 року, по кожній посаді окремо, без зазначення П.І.Б.;

- інформацію про фінансово-економічні показники підприємства, а саме прибуток від реалізації продукції станом тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років; чистий прибуток від реалізації продукції тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років; валовий прибуток тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років; інші операційні прибутки тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років; необоротні активи тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років; оборотні активи тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років; середньооблікову чисельність працівників чоловік на кінець 2015 та 2016 років; середню заробітну плату гривень на кінець 2015 та 2016 років; суму сплачених загальнодержавних і місцевих податків та зборів тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років.

17 липня 2017 року ДП «Миколаївський бронетанковий завод» надало відповідь, якою відмовило у наданні інформації, яка запитувалась, з тих підстав, що ця інформація не є публічною (а.с. 19-26).

Задовольняючи адміністративний позов суд першої інстанції зазначив, що оскільки відповідач здійснює свою господарську діяльність з використанням державного майна, яке закріплено за ним на підставі господарського віддання, інформація про це визнана законодавцем суспільно необхідною інформацією, відповідно до ч. 5 ст. 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації», ч. 8 ст. 73 Господарського кодексу України, п. 3 ч. 1 ст. 3 Закону України «Про відкритість використання публічних коштів», а тому у її наданні не може бути відмовлено.

Також, суд першої інстанції дійшов висновку, що оскільки майно та кошти ДП

«Миколаївський бронетанковий завод» є державною власністю, то позивач обгрунтовано посилається на ч. 5 ст. 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації», відповідно до якої не може бути обмежено доступ до інформації про розпорядження володіння, користування чи розпорядження державними майном. Оскільки ДП «Миколаївський бронетанковий завод» створений розпорядчим актом органу державної влади у формі державного підприємства, він є юридичною особою публічного права. Керівник ДП «Миколаївський бронетанковий завод», всі його заступники, головний бухгалтер та керівники всіх структурних підрозділів виконують адміністративно-господарчі та організаційно-розпорядчі функції, та за таких обставин є посадовими особами юридичної особи публічного права, на яких розповсюджується вимоги підпункту «а» п. 2 ч. 1 ст. 3, ч. 1 ст. 45 Закону України «Про запобігання корупції».

При цьому суд першої інстанції зауважив, що прізвище, ім'я, по батькові, місце роботи (проходження служби) та посада декларанта, отримані (нараховані) доходи, у тому числі доходи у вигляді заробітної плати (грошового забезпечення) не віднесені до інформації з обмеженим доступом. За таких обставин, суд першої інстанції дійшов висновку, що зазначена інформація також визнана законодавцем суспільно необхідною і у її наданні не може бути відмовлено.

Вирішуючи питання чи є інформація, яку запитував Чепурний Ярослав Миколайович у запиті від 11.07.2017 року, суспільно необхідною, суд першої інстанції правильно керувався Законами України «Про доступ до публічної інформації», «Про особливості управління об'єктами державної власності», «Про відкритість використання публічних коштів», «Про основи національної безпеки», «Про захист від недобросовісної конкуренції», «Про державне оборонне замовлення», «Про державну таємницю», «Про запобігання корупції», ч. 3 ст. 73 Господарського кодексу України, ч. 2, ч. 3 ст. 167 Цивільного кодексу України.

Таким чином, суд першої інстанції дійшов правильного висновку про необхідність задоволення адміністративного позову у повному обсязі.

Апеляційний суд погоджується з висновками суду першої інстанції з огляду на наступне.

Відповідно до ст. 3 Закону України «Про особливості управління об'єктами державної власності» об'єктами управління є майно, яке передане казенним підприємствам в оперативне управління; майно, яке передане державним комерційним підприємствам (далі – державні підприємства), установам, організаціям.

Законодавство про управління об'єктами державної власності складається з цього Закону, Господарського кодексу України, інших законів України, якими можуть бути встановлені особливості управління окремими об'єктами державної власності або їх видами, та інших нормативно-правових актів з питань управління об'єктами державної власності.

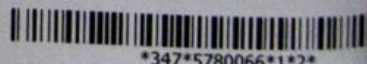
Відповідно до ст. 63 Господарського Кодексу України залежно від форм власності, передбачених законом, в Україні може діяти підприємство такого виду, як державне підприємство, що діє на основі державної власності.

Згідно з положеннями ст. 73 Господарського кодексу України державне унітарне підприємство утворюється компетентним органом державної влади в розпорядчому порядку на базі відокремленої частини державної власності, як правило, без поділу її на частки, і входить до сфери його управління. Майно державного унітарного підприємства перебуває у державній власності і закріплюється за таким підприємством на праві господарського відання чи праві оперативного управління.

Особливості управління державним унітарним підприємством визначаються Законом України «Про управління об'єктами державної власності».

Таким чином, апеляційний суд погоджується з висновками суду першої інстанції стосовно того, що майно, яке передане казенним підприємствам, державним комерційним підприємствам, установам та організаціям є державною власністю.

Частиною 8 статті 73 Господарського кодексу України передбачено, що державне унітарне підприємство оприлюднює інформацію про свою діяльність, крім випадків, встановлених законом, шляхом розміщення її на власній веб-сторінці (веб-сайті) або на

офіційному веб-сайті суб'єкта управління об'єктами державної власності, що здійснює функції з управління підприємством, у строки та в порядку, визначені Кабінетом Міністрів України. Доступ до таких веб-сторінок та веб-сайтів є цілодобовим і безоплатним.

Згідно з положеннями цієї статті, обов'язковому оприлюдненню підлягає така інформація:

- цілі діяльності державного унітарного підприємства та стан їх досягнення;
  - квартальна, річна фінансова звітність державного унітарного підприємства за останні три роки, включаючи (за наявності) видатки на виконання некомерційних цілей державної політики та джерела їх фінансування;
  - аудиторські висновки щодо річної фінансової звітності державного унітарного підприємства за останні три роки, якщо аудит проводився відповідно до вимоги закону або за рішенням наглядової ради державного унітарного підприємства (у разі її утворення) або суб'єкта управління об'єктами державної власності, що здійснює функції з управління підприємством;
  - статут державного унітарного підприємства у чинній редакції, а також у редакціях, що діяли раніше;
  - біографічна довідка (включаючи професійну характеристику) керівника державного унітарного підприємства (з урахуванням вимог законодавства про захист персональних даних);
  - біографічні довідки (включаючи професійні характеристики) членів наглядової ради (у разі її утворення) державного унітарного підприємства (з урахуванням вимог законодавства про захист персональних даних), принципи їх добору, їхнє членство у наглядових радах інших суб'єктів господарювання, а також зазначається, хто із членів наглядової ради державного унітарного підприємства є незалежним;
  - річні звіти наглядової ради та керівника державного унітарного підприємства;
- структура, принципи формування і розмір винагороди керівника та членів наглядової ради державного унітарного підприємства, включаючи компенсаційні пакети і додаткові блага, які вони отримують (або на отримання яких мають право) під час виконання посадових обов'язків, а також у зв'язку із звільненням (термін "додаткове благо" вживається у значенні, визначеному в Податковому кодексі України);
- рішення суб'єкта управління об'єктами державної власності щодо державного унітарного підприємства;
  - опис істотних передбачуваних факторів ризику, що можуть вплинути на операції та результати діяльності державного унітарного підприємства, та заходи щодо управління такими ризиками;
  - відомості про договори, учасником яких є державне унітарне підприємство, інформація про які підлягає оприлюдненню відповідно до Закону України "Про відкритість використання публічних коштів";
  - інформація про операції та зобов'язання державного унітарного підприємства з державним та/або місцевим бюджетом, державними та/або місцевими установами, підприємствами та організаціями, включаючи договірні зобов'язання державного унітарного підприємства (фінансові та не фінансові), що виникають у результаті державно-приватного партнерства.

Відповідальність за оприлюднення та достовірність інформації, визначеної цією статтею, несе керівник державного унітарного підприємства відповідно до законів України та умов укладеного з ним контракту.

Так, відповідно до ст. 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації» розпорядниками інформації для цілей цього Закону визнаються:

- суб'єкти владних повноважень - органи державної влади, інші державні органи, органи місцевого самоврядування, органи влади Автономної Республіки Крим, інші суб'єкти, що здійснюють владні управлінські функції відповідно до законодавства та рішення яких є обов'язковими для виконання;
- юридичні особи, що фінансуються з державного, місцевих бюджетів, бюджету Автономної Республіки Крим, - стосовно інформації щодо використання бюджетних коштів;

- особи, якщо вони виконують делеговані повноваження суб'єктів владних повноважень згідно із законом чи договором, включаючи надання освітніх, оздоровчих, соціальних або інших державних послуг, - стосовно інформації, пов'язаної з виконанням їхніх обов'язків;

- суб'єкти господарювання, які займають домінуюче становище на ринку або наділені спеціальними чи виключними правами, або є природними монополіями, - стосовно інформації щодо умов постачання товарів, послуг та цін на них.

До розпорядників інформації, зобов'язаних оприлюднювати та надавати за запитом інформацію, визначену в цій статті, у порядку, передбаченому цим Законом, прирівнюються суб'єкти господарювання, які володіють інформацією, що становить суспільний інтерес (суспільно необхідною інформацією).

Усі розпорядники інформації незалежно від нормативно-правового акта, на підставі якого вони діють, при вирішенні питань щодо доступу до інформації мають керуватися Законом України «Про доступ до публічної інформації».

Відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 3 Закону України «Про відкритість використання публічних коштів» у разі використання коштів підприємств, отриманих ними від їхньої господарської діяльності, інформація про використання публічних коштів, має містити такі відомості:

- підприємство (найменування, ідентифікаційний код юридичної особи, місцезнаходження, прізвище, ім'я та по батькові керівника);

- орган управління майном підприємства (найменування, місцезнаходження, прізвище, ім'я та по батькові керівника);

- обсяг платежів за договорами за звітний період - у розрізі товарів, робіт і послуг;

- відомості про договори, укладені за звітний період, загальна вартість яких перевищує 1 мільйон гривень (предмет договору, виконавець (найменування, ідентифікаційний код юридичної особи, місцезнаходження, прізвище, ім'я та по батькові керівника), вартість договору, ціна за одиницю (за наявності), строк дії договору);

- відомості про стан виконання договорів, укладених за попередні звітні періоди, які продовжують виконуватися, загальна вартість яких перевищує 1 мільйон гривень (предмет договору, виконавець (найменування, ідентифікаційний код юридичної особи, місцезнаходження, прізвище, ім'я та по батькові керівника), вартість договору, ціна за одиницю (за наявності), обсяг платежів за договором у звітному періоді, наявність або відсутність претензій і штрафних санкцій, що виникли в результаті виконання договору, акти виконання договору (акти наданих послуг, приймання-передачі, виконаних робіт) за наявності).

Частиною 1 статті 22 Закону України «Про доступ до публічної інформації» передбачено, що розпорядник інформації має право відмовити в задоволенні запиту в таких випадках:

- розпорядник інформації не володіє і не зобов'язаний відповідно до його компетенції, передбаченої законодавством, володіти інформацією, щодо якої зроблено запит;

- інформація, що запитується, належить до категорії інформації з обмеженим доступом відповідно до частини другої статті 6 цього Закону;

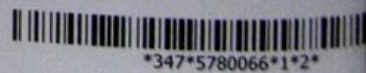
- особа, яка подала запит на інформацію, не оплатила передбачені статтею 21 цього Закону фактичні витрати, пов'язані з копіюванням або друком;

- не дотримано вимог до запиту на інформацію, передбачених частиною п'ятою статті 19 цього Закону.

Посилання апелянта на положення Закону України «Про державну таємницю», апеляційний суд вважає безпідставними, оскільки факт належності запитуваної позивачем інформації до категорії інформації з обмеженим доступом - апелянт не довів.

Відповідно до ч. 2 ст. 22 Закону України Про доступ до публічної інформації» відповідь розпорядника інформації про те, що інформація може бути одержана запивачем із загальнодоступних джерел, або відповідь не по суті запиту вважається неправомірною відмовою в наданні інформації.

Таким чином, апеляційний суд погоджується з висновком суду першої інстанції про те, що у наданні запитуваної інформації Чепурному Ярославу Миколайовичу Державним

підприємством «Миколаївський бронетанковий завод» не може бути відмовлено.

Згідно з положеннями п. 3 ч. 1 ст. 3 Закону України «Про запобігання корупції» суб'єктами, на яких поширюється дія цього Закону є особи, які постійно або тимчасово обіймають посади, пов'язані з виконанням організаційно-розпорядчих чи адміністративно-господарських обов'язків, або спеціально уповноважені на виконання таких обов'язків у юридичних особах приватного права незалежно від організаційно-правової форми, а також інші особи, які не є службовими особами та які виконують роботу або надають послуги відповідно до договору з підприємством, установою, організацією, - у випадках, передбачених цим Законом.

Таким чином, уповноважені особи Державного підприємства «Миколаївський бронетанковий завод» на виконання адміністративно-господарчих та організаційно-розпорядчих функцій є посадовими особами, на яких розповсюджуються вимоги ч. 1 ст. 45 Закону України «Про запобігання корупції».

Апеляційний суд зазначає, що особи, уповноважені на виконання функцій держави або місцевого самоврядування зобов'язані щорічно до 1 квітня подавати шляхом заповнення на офіційному веб-сайті Національного агентства декларацію за минулий рік за формою, що визначається Національним агентством.

Суд першої інстанції правильно встановив, що зазначена інформація є суспільно необхідною, а тому у її наданні не може бути відмовлено. З цих підстав, посилання апелянта на положення ст. 14 Закону України «Про захист персональних даних» та ст. 11 Закону України «Про інформацію» апеляційний суд вважає безпідставними.

Доводи апелянта про те, що Державне підприємство «Миколаївський бронетанковий завод» не є суб'єктом владних повноважень, не виконує делегованих повноважень, не є природною монополією, не фінансується з державного чи місцевого бюджетів, отже воно не є розпорядником публічної інформації за загальним правилом, апеляційний суд відхиляє, як помилкові та такі, що спростовані судом першої інстанції та положеннями Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Відхиляє, як такі що спростовані змістом мотивувальної частини оскарженої постанови, також доводи апеляційної скарги про ненадання судом першої інстанції належної уваги обґрунтуванню відмови у наданні позивачу інформації щодо розміру заробітної плати, преміальних, надбавок та матеріальної допомоги, яку отримали посадові особи керівного складу ДП «Миколаївський бронетанковий завод» (керівник, всі заступники керівника, головний бухгалтер, керівники структурних підрозділів), у період з січня 2016 року по квітень 2017 року, по кожній посаді окремо, без зазначення П.І.Б.; інформацію про фінансово-економічні показники підприємства, а саме прибуток від реалізації продукції тисяч гривень станом на кінець 2015 та 2016 років; чистий прибуток від реалізації тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років; валовий прибуток тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років; інші операційні прибутки тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років; необоротні активи тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років; оборотні активи тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років; середньооблікову чисельність працівників чоловік на кінець 2015 та 2016 років; середню заробітну плату тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років; суму сплачених загальнодержавних і місцевих податків та зборів тисяч гривень на кінець 2015 та 2016 років.

Апеляційний суд вважає помилковими посилання апелянта на норми Законів України «Про особливості управління об'єктами державної власності в оборонно-промисловому комплексі», «Про основи національної безпеки», «Про державне оборонне замовлення», та «Про державну таємницю» та не врахував специфіку діяльності ДП «Миколаївський бронетанковий завод» у період антитерористичної операції, офіційний початок якої відліковується з дня набрання чинності Указу виконуючого обов'язки Президента України, Голови Верховної Ради України Турчинова О.В. від 14 квітня 2014 року №405/2014 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 13 квітня 2014 року «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України», оскільки ці нормативно-правові акти не стосуються спірних правовідносин, які виникли з приводу доступу до публічної інформації.

За таких самих обставин є помилковим послання апелянта, як підставу для відмови у

задоволенні адміністративного позову, на положення ст. 12 Загальної декларації прав людини 1948 року, ст. 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, п. 1 ст. 17 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права 1966 року, а також ст. 32 Конституції України, ст. 11 Закону України «Про інформацію», ст. 14 Закону України «Про захист персональних даних», рішення Конституційного Суду України від 30 жовтня 1997 року у справі щодо офіційного тлумачення статей 3, 23, 31, 47, 48 Закону України «Про інформацію» та ст. 12 Закону України «Про прокуратуру» (справа К.Г.Устименка), рішення Конституційного Суду України від 29 січня 2012 року у справі за конституційним поданням Жашківської районної ради Черкаської області щодо офіційного тлумачення положень частин першої, другої статті 32, частин другої, третьої статті 34 Конституції України.

Не відповідають фактичним обставинам та спростовані матеріалами справи (а.с. 16-18) доводи апелянта про те, що запитана позивачем інформація щодо даних фінансово-господарської діяльності ДП «Миколаївський бронетанковий завод» включає в себе також інформацію, пов'язану з виконанням державних контрактів з оборонного замовлення, які виконуються державним підприємством у порядку, визначеному ст. 1 та ст. 7 Закону України «Про державне оборонне замовлення» та з урахуванням положень Закону України «Про особливості здійснення закупівель товарів, робіт і послуг для гарантованого забезпечення потреб оборони».

Не прийняття до уваги судом першої інстанції правової позиції Вищого адміністративного суду України, яка містяться у постанові цього суду від 12 квітня 2017 року у справі №К/800/111/17 та у постанові від 23 лютого 2017 року у справі №К/800/55628/13/, що на думку апелянта є порушення норм процесуального права, апеляційний суд відхиляє, оскільки за приписами ст. 244-2 КАС України (в редакції чинній на час ухвалення судом першої інстанції оскарженої постанови) висновок щодо застосування норм права, викладений у постанові Верховного Суду України, має враховуватися іншими судами загальної юрисдикції при застосуванні таких норм права.

Відповідно до ч. 5 ст. 242 КАС України, в редакції чинній на час апеляційного перегляду справи, при виборі і застосуванні норми права до спірних правовідносин суд враховує висновки щодо застосування норм права, викладені в постановах Верховного Суду.

Оскільки, суд першої інстанції правильно встановив обставини справи та ухвалив судові рішення з додержанням норм матеріального та процесуального права, суд апеляційної інстанції у відповідності до положень ч. 1 ст. 316 КАС України залишає апеляційну скаргу без задоволення, а постанову суду – без змін.

Керуючись ст. 2, ст. 5, ст. 6, ст. 308, ст. 310, п. 1 ч. 1 ст. 315, ст. 316, ст. 321, ст. 322, ст. 325, ст. 328 КАС України,-

УХВАЛИВ:

Апеляційну скаргу Державного підприємства «Миколаївський бронетанковий завод» залишити без задоволення.

Постанову Миколаївського окружного адміністративного суду від 13 вересня 2017 року залишити без змін.

Постанова апеляційного суду набирає законної сили з дати її прийняття, але може бути оскаржена в касаційному порядку до Верховного Суду протягом тридцяти днів з дня складення повного судового рішення.

Повне судові рішення складене 28.03.2018 року.

Головуючий: суддя-доповідач (підпис)

Судді (підпис)

Домусчі С.Д.

Коваль М.П.

Кравець О.О.

*347*5780066*1*2*

Секретарь

Протокол, та оригінал передаються